

Dr. NAGY SÁNDOR

A magyar nép kialakulásának története (33.rész)

XXXV.

A magyar nyelv szláv rokonsága – 2/1. –

Letagadhatatlan tény, hogy a magyar nyelvben egy csomó olyan szó van, amelyek szláv szavakkal értelemszerűen és kiejtésre nézve is megegyeznek. A szláv őshaza a Dnyeper és a Visztula felső folyásának környékén alakult ki körülbelül ott, ahol ma a Fehérorosz szocialista állam van. Úgy a népnek, mint a nyelvnek legnagyobb hányadát árja népek adták, de jelentékeny hányad benne az őseurópai fehér fajta és a sumir telepések hányada is, amely a sumir nyelv elemeit vitte magával. Ez az egyedüli magyarázata a magyar és a szláv nyelvek egyes szókincsbeli egyezésének és különösen annak a ténynek, hogy a magyar nyelvkincsben több az orosz nyelvvel egyező szó, mint a szomszédos szláv nyelvekkel, pedig az orosz nyelvvel való érintkezés majdnem teljesen kizárt volt a múltban. Tehát csak egy harmadik nyelv rokon szavai kerülhettek bele mind a két nyelvbe már az ősi időben. Emlékeztetem itt újra olvasóimat, hogy a Kaukázus-hegy, a Don, a Dnyeper, a Bug, a Prut, a Dnyeszter, és a Duna folyók neveit a sumir nyelvből elemeztem ki. Ez azt jelenti, hogy az ősi nyelvhatás a sumirból történt, mert ezeknek a folyóknak a környékén már az ősidőben sumir földművelő népelemek laktak. Ezeknek a folyóknak az alsó folyása környéke és a Fekete tenger északi partvidéke nagyon termékeny és csapadék dús terület volt. Azonkívül pedig Mezopotámiában az asszírok által viselt és állandóvá tett népi háborúk elől menekülő lakosságnak az egyik első és veszélytelen állomása ez a föld volt.

Kr. e. az V. században ezen a területen, amint azt bőven megírta Herodotos (Kr. e. 484-425) az ázsiai füves puszták lovasnépeit, a szkíthákat találjuk különböző neveken a mai Erdélytől egészen a Kaspi-tengerig. Mi történhetett a szkíthák rajzásakor az addig ott lakó őstelepésekkel? Egy részük a védhető tengerparti részen épített és falakkal körülvett városokban meg tudta magát védeni s a keletrómai birodalom védelme alá helyezkedett, más része pedig az említett folyók völgyein északra húzódott a hegyes és erdős vidékre, amely kiesett a hadak útjából. Ott pedig összekeveredett a már kialakulóban levő szláv népekkel.

Hogy ez a megállapításom nem fantázia, felhívom a kritikusok figyelmét arra a tényre, hogy ott a Visztula jobboldali mellékfolyójának a neve szintén Búg s e terület felső határának folyóját pedig Dünának hívják, amelynek neve csak dialektusban különbözik a mi Dunánk nevével.

De magának a Visztulának a neve sem magyarázható meg egy szláv nyelvből sem, ellenben a sumir „biz” magyarul – víz – szóval e folyó nevének első tagja megegyezik, a „tula” pedig azonos a sumir – talu – és az ebből származó magyar „tál” szóval, vagyis Visztula sumir és magyar nyelven vizes tálalt, azaz víztartó edényt jelent. Hogy e folyónak az ősi neve Víz-tula volt, bizonyítja az a nyelvtani törvény, hogy a nehezebben kiejthető szavak idővel könnyebb kiejtésűvé alakulnak. A Víz-tulát a nyelvszerkezet három nehéz mozdulattal alakítja ki, Visztulánál pedig a szótagok szinte egybefolyanak. Vagy lehet-e véletlen, hogy e vizes tál értelmű folyónak a partján van egy ősi város, amelyik nevének jelentését egyik szláv nyelvből sem lehet megmagyarázni, hanem szintén csak a sumirból és a magyarból. Varsó ez, a lengyelek későbbi fővárosa. Elemezve:

„Vár-so” sumir és magyar nyelven annyit jelent, mint vár víz, vagyis vízvár, vizes vár, mert mellette folyik a Víz-tula, a vizes tál. A magyar szavak közül pedig a tarsó (helytelenül tarsoly) a korszó, a sótár (sajtár) szavunkkal rokon. De teljesen megegyezik a mi varsa szavunkkal, amely szintén vízi rekeszt, vízi várat jelent.

Erre a nyelvészeti kitérésre azért volt szükség, hogy olvasóim szilárd meggyőződést szerezzenek a felől, hogy magyar szavaknak szláv szavakkal való egyezése esetén nem mi vagyunk a kölcsönvevők, mint ahogyan eddigi nyelvészeink és historikusaink egész kara zengte, hanem a világ minden része felé szétszóródott sumir ősök nyelvéből kerültek a mi nyelvi örökségünkkel egyező értelmű szavak olyan nyelvekbe is, amelyek sem a nyelv-szerkezetére, sem a szókincs egyezése tekintetében nem rokonaink. Más kielégítő magyarázat erre nézve nincs, nem is lehet. Viszont ez az egyedüli elfogadható magyarázat, de egyúttal letagadhatatlan bizonyíték arra, hogy annak a közvetítő nyelvnek - a sumirnak - valamikor tökéletesen egyeznie kellett a mi nyelvünk ősével. Azért hangsúlyozom, hogy az ősével, mert az emberi nyelvnek épp úgy, mint magának az életnek legfőbb törvénye az állandó fejlődés, más szóval a változás. Így a mi magyar nyelvünk, mint fejlettebb emberi nyelv már sem hangtanilag, sem szerkezetére nézve nem azonos a rég kihalt és így fejlődésében megakadt ősi sumir nyelvvel. De a rokonság, még pedig az egyenes ági, ősi leszármazási rokonság vitathatatlan. Még csak a jóval fiatalabb halotti beszéddel sem egyezik a mi mai nyelvünk, mert nem azt mondjuk már, hogy „vogymük” és „ösmüket”, hanem vagyunk és ösünk. Hát akkor, hogy egyezhetnének teljesen a 4-5000 évvel ezelőtt beszélt sumir nyelvvel? Azonban a sumir nyelvvel való mai rokonsági foka nyelvünknek is elég ahhoz, hogy a sumir eredetű szavainkat meg tudjuk különböztetni a szláv szavaktól. Például, a nádor, bán, és ispán szavainkat az összes nyelvészeink és historikusaink a szláv nyelvből származtatják. Pedig a nádor szó e sumir szavakból származik: mad” a mi mai nyelvünkön annyi, mint – nagy – és „ur” vagyis – nagyúr – a mai nyelvünkön, de hangtanilag megmaradt még a sumiros szóalakban.

Itt fel kell hívnom olvasóim figyelmét egy Hajdú megyei községre, Nádudvarnak a nevére. Ennek helyes kiejtése nem nádból való udvar, hanem a sumir „nad” mai nyelvünkön - nagy udvar. Hogy az udvar szavunk sumir származású, már kielemeztem. Ez a szó területi fogalmat tartalmaz, így lehet nagy, vagy kis udvar, első vagy hátsó udvar, de nádból való udvar vagy olyan, amelyen nád terem, nem lehet. Tehát Nádudvar még ma is hirdeti tiszta sumir származását a nádor szóval együtt. A „bán” szavunk sumir alakja „banu”, mai nyelvünkön annyit jelent, mint valamit csinálni, gondozni, igazgatni, kormányozni. Ebben a jelentésben került a sumir nyelvből az asszírba, mégpedig Assurbanipál asszír király nevébe. Ez elemezve „Assur-banu-awal” annyit jelent, hogy Assur isten banná nevezett, vagyis Assur tett uralkodóvá. A mai nyelvünkben is megvan e fogalom, jól vagy rosszul banni valakivel vagy valamivel, jól vagy rosszul gondozni valakit vagy valamit. A középkorban például bán volt Horvátország és Tórország kormányzója. A kisebb területek gondozóját például egy várát, vagy gazdaságát pedig isbánnak-ispánnak nevezték. Ezek a címek és nevek az őstelep nép nyelvéből kerültek át a mai nyelvünkbe, illetve maradtak meg abban az ősi időtől a mai napig. Már az ősnelv nevezte nagyúr-nadurnak – és nagyasszonynak a felette uralkodó személyeket.

Lehet, hogy a szlávok a „pán” szót a sumir „bán”-ból vették át, mert hangfejlődésileg a „pán” kön-

nyebb kiejtésű, tehát újabb szó, mint a bán. De nekünk nem volt erre szükségünk, mert az őstelepések megtartották és állandóan használták az ősi sumir szavakat. Az érsek szavunk sem szláv, mint ahogy nyelvészeink hirdetik, hanem e sumir szavakból származik: uru-suk, ör-sok, tehát öre, felügyelője, vezetője soknak. Folytathatnám ezt a nyelvészkedést még tovább is annak bizonyítására, hogyan alakult ki a mi ősi nyelvünk ősi népünkkel együtt, de azt hiszem, hogy az elfogulatlan olvasót már eddig is meg tudtam győzni megállapításaim igazságáról. Az elfogult embert meggyőzni pedig sokszor nagyon nehéz, vagy lehetetlen. Azonban hozzájuk is szólok még az alábbiakban s siker reményében, mert az is nagyon elterjedt irodalmi berkeinkben, hogy a magyar kereszténység szláv eredetű nagyobb részben az őslakossággal együtt. Pauler Gyula a magyar történelem volt egyetemi tanára például „A Magyar Nemzet Története Szent Istvánig” című művének a 29. oldalán azt írta, hogy „A lakosság legnagyobb része mégis szláv volt, szlovén itt is úgy, mint a Duna bal partján, a Kárpátoktól délre és nyugatra. Azután azt is írta: „Amellett, hogy a kereszténységhez az első alapot a szlávok rakták le, az egyetlen malaszt szó többet bizonyít, mint száz püspök, apát, kanonok, monostor és más efféle szó ellene.”

Vámbergy Armin pedig „A magyarság keletkezése és gyarapodása” című művének 256. oldalán ezeket mondta: „A népesség nagy többsége Szent István idejében a szláv nemzetiséghez tartozott. Sőt aligha tévedünk, ha feltelesszük, hogy Magyarországon lakóinak 80 százaléka volt szláv és csak 20 százaléka volt ural-altáji.” Ezekkel a fölényes kijelentésekkel szemben mi az igazság? Először is, **ha Szent István korában a lakosság 80 százaléka Magyarországon szláv lett volna, akkor ez a túlnyomó szláv többség néhány évszázadon belül elnyelte volna a magyarságot.** Ezt a tényt történeti adatokkal igazolva már kifejtettem.

Ami pedig a magyar kereszténység szláv eredetét illeti arra vonatkozólag szintén bő adattal és bizonyítékkal szolgállok. Dr. Czermann Antal írt egy kis könyvet a szirmiumi vértanúkról. Ebben 206 olyan keresztény vértanúnak van a neve felsorolva, akik Szirmiumban, déli Pannónia fővárosában, Kr. u. a II. és III. században haltak meg hitükért. Ezek nagyobb részét a keresztények vezető emberei voltak, mert a rómaiak elsősorban a vezetőket szedték össze. Ebből a számból már joggal következtethetünk arra a tényre, hogy Pannoniában a II. és III. században elég nagyszámú kereszténység élt. **Nagy Konstantin császár Pannoniából indult el keresztény légióival a kereszténység felszabadítására Kr. u. 312-ben.** Az illirikumi római tartomány keresztény püspökei ugyancsak Szirmiumban, 326-ban egyházi zsinatot tartottak és ezen jelen volt többek közt a **mursai, a mai északi püspök, a sziszeki és a szabáriai is,** akit **Mogasiusnak** neveztek. Ha ebből a névből a latin „ius” képzőt elhagyjuk, lesz belőle „mogas” vagyis **magas.** Ezt a szót pedig semmilyen más nyelvből nem lehet kielemezni csak a sumirból és a magyarból. A sumir „mag” magyarul magast jelent. **Tehát ennek a magasnak nevezett püspöknek a nevét a hívei megértették, aki a magyar honfoglalás előtt 570 évvel már a későbbi Szombathelynek, akkori néven Szabáriának volt a püspöke és a nevének a mai nyelvünkben van jelentése és értelme.** Ebből pedig következik, hogy **Szabáriának a lakói már akkor azt a nyelvet beszélték, amelyet mi ma is beszélünk,** s amelyben a magas szónak a jelentése ma is megvan. Különben **Szabáriának** a nevét már a sumir nyelvvel kapcsolatban kielemeztem, és az **magyarul,** nem pedig szlávul: **sáros helyet jelent.**

(folytatjuk)

